



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **J. F.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena JUDr. Vlastimilou Kaufmannovou, advokátkou,
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen JUDr. Danielem Volákem, advokátem,
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. KUUK/082199/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 1. 7. 2021, č. j. KUUK/082199/2021, a rozhodnutí Magistrátu města Děčín ze dne 19. 5. 2021, č. j. MDC/54703/2021, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. KUUK/082199/2021, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 5. 2021, č. j. MDC/54703/2021. Tímto rozhodnutím magistrát v souladu s § 110 písm. a) a § 112 písm. c) ve spojení s § 129 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobkyni donucovací pokutu 30 000 Kč za účelem vynucení splnění nepeněžité povinnosti uložené rozhodnutím magistrátu ze dne 8. 7. 2020, č. j. MDC/73129/2020, kterým bylo žalobkyni nařízeno zvláštní opatření ve věci odebrání týraných psů a jejich umístění do náhradní péče tak, aby došlo ke snížení počtu chovaných zvířat na maximální počet tří jedinců a bylo zabráněno jejich dalšímu množení.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla ve své žalobě, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, když vycházel pouze z neobjektivního posouzení týrání psů ze strany MVDr. M., nepřipustil výslech veterináře MVDr. D. N., který nejlépe zná prostředí, v jakém jsou psi chováni, a jejich zdravotní stav, a může dosvědčit, že je žalobkyni o psy řádně pečováno a že k žádnému týrání zvířat nedochází a nedocházelo. Není pravdivý závěr správních orgánů, že žalobkyně nevytvořila pro psy přiměřené podmínky pro zachování jejich fyziologických funkcí a biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení a poškození zdraví zvířat. Psi mají k dispozici celý rodinný dům, zahradu a dvorek s terasou. Žalovaný dospěl dle žalobkyně k nesprávnému závěru, že musí vycházet pouze z protokolů Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Ústecký kraj (dále jen „KVSU“), přičemž jiné důkazy jsou podle něj irelevantní. Na základě výhrad KVSU žalobkyně změnila chovatelské zařízení pro psy (klece), kde jsou umístěny misky s vodou a misky se žrádlem, přičemž klece jsou prostorné, a psi tak mají dostatek soukromí. Skutečnost, že nezákonným správním rozhodnutím byla poškozena osobnost žalobkyně a byly zničeny její celoživotní zásluhy ohledně chovu plemene pražský krysařík, správní orgány nezajímá, a nezabývají se tak závažným nařčením žalobkyně z týrání psů ani ochranou její osobnosti. Žalobkyně navrhovala, aby vše posoudil nezávislý soudní znalec, což však bylo odmítnuto. Správní orgány dle žalobkyně nerozhodovaly objektivně a překročily své pravomoci.
3. Žalobkyně upozornila, že magistrát v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že v říjnu 2020 bylo v chovu žalobkyně zjištěno 11 zvířat a že ke dni 4. 11. 2020 žalobkyně měla 8 fen a 2 psy. Rozhodnutím magistrátu ze dne 8. 7. 2020, č. j. MDC/73129/2020, bylo vydáno zvláštní opatření, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyni se odebírají týraná zvířata, a to cca 30 kusů. Jestliže se stav psů snížil, nelze dle žalobkyně za exekuční titul brát zmíněné rozhodnutí magistrátu ohledně odebrání cca 30 kusů zvířat.
4. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí magistrátu není rozhodnutím o zahájení exekuce, když nebyl vydán exekuční příkaz, na základě kterého by byla uložena donucovací pokuta 30 000 Kč. Úkony magistrátu dle žalobkyně odporují § 110 a § 112 písm. c) správního řádu. Žalobkyně podala návrh na zastavení exekuce, na což magistrát odpověděl dopisem ze dne 28. 4. 2021, že ještě nedošlo k zahájení exekuce a návrh na zastavení exekuce je tak předčasný. Následně však magistrát tvrdil, že je exekuce nařízena. Žalobkyně proto považuje rozhodnutí magistrátu za zmatečná a nesrozumitelná.
5. S ohledem na v žalobě uvedené vady správního řízení, které se týkaly i rozhodnutí magistrátu, požadovala žalobkyně, aby bylo zrušeno nejen napadené rozhodnutí žalovaného, nýbrž i prvostupňové rozhodnutí magistrátu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaný upozornil, že žalobkyně v článku II. žaloby polemizuje se závěrem žalovaného, že jsou zvířata žalobkyně týrána. Tato argumentace žalobkyně je totožná s její argumentací ve věci vedené Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 16 A 38/2021. Žalovaný předestírá, že nyní posuzovaná věc není vedena ohledně týrání zvířat jako takového. Předmětem napadeného rozhodnutí je uložená donucovací pokuta, kterou má být vynuceno splnění nepeněžitě povinnosti, kterou magistrát žalobkyni uložil. Dle žalovaného tak otázka posuzování týrání zvířat není v této věci relevantní.
7. Žalovaný se přesto ve svém vyjádření zabýval otázkou týrání zvířat, přičemž konstatoval, že ze zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat“) a ze správního řádu plyne, že v případě, kdy příslušný orgán veterinární správy v odborném vyjádření konstatuje, že došlo k týrání zvířat, musí být toto jeho vyjádření správním orgánem respektováno a jde o stanovisko závazné. Magistrát ani žalovaný nemají pravomoc takové odborné stanovisko zpochybnit a rozhodnout diametrálně odlišně, tedy že k týrání zvířat nedošlo.
8. Žalovaný upozornil, že na úseku zákona na ochranu zvířat kontrolu vykonávají pověření inspektoři krajských veterinárních stanic s odpovídající nejvyšší možnou kvalifikací, přičemž pouze tito úřední veterinární lékaři, potažmo krajská veterinární stanice jsou oprávněni ve správním řízení určit, zda k týrání zvířat dochází, či nikoliv. Názor komerčního veterináře není v daném řízení závazný a není možné takový názor považovat za nadřazený názoru úředního veterinárního lékaře. Nadto v případě komerčního veterináře nejde o názor nestranný, neboť tento veterinář je vázán na objednatele.
9. Dle žalovaného se žalobkyně opakovaně snaží zpochybnit kompetentnost a nepodjatost MVDr. M.; touto otázkou se však podrobně zabýval ústřední ředitel Státní veterinární správy MVDr. Z. S. v rozhodnutí ze dne 23. 6. 2021, č. j. SVS/2021/069697-G.
10. Důkaz fotodokumentací přiloženou k žalobě považuje žalovaný za irelevantní, neboť tento důkaz není blíže specifikován.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný sdělil soudu, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání, a žalobkyně nesdělila ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednáváné věci nebyly zjištěny.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Soud zjistil z obsahu správního spisu, že rozhodnutím magistrátu ze dne 8. 7. 2020, č. j. MDC/73129/2020, které nabylo právní moci dne 2. 9. 2020, bylo žalobkyni nařízeno zvláštní opatření – odebrání týraných psů a jejich umístění do náhradní péče tak, aby došlo ke snížení počtu chovaných zvířat na maximální počet tří jedinců a bylo zabráněno jejich dalšímu množení. Dle uvedeného rozhodnutí měla žalobkyně bezodkladně předat zvířata do Městského útulku pro toulavá a opuštěná zvířata v Děčíně. V rozhodnutí byla žalobkyně poučena, že pokud zvířata sama dobrovolně nepředá do útulku, budou zvířata odebrána magistrátem přímo u žalobkyně.
15. V následném období se magistrát zajímal, zda došlo ke zlepšení podmínek chovu žalobkyně, přičemž z odborného vyjádření KVSU ze dne 15. 12. 2020 plyne, že nadále dochází k týrání zvířat, přičemž KVSU setrvala na svém stanovisku ohledně odnětí zvířat s výjimkou tří jedinců. Na svém stanovisku setrvala KVSU rovněž ve svém podání ze dne 26. 2. 2021, které se zabývalo vypořádáním námitek žalobkyně ke kontrolnímu protokolu.
16. Dne 15. 3. 2021 vydal magistrát exekuční výzvu, kterou vyzval žalobkyni k neprodlenému doložení splnění nařízeného zvláštního opatření. Proti exekuční výzvě podala žalobkyně námitky, které byly rozhodnutím magistrátu ze dne 28. 4. 2021 zamítnuty.
17. Dne 19. 5. 2021 vydal magistrát rozhodnutí o uložení donucovací pokuty ve výši 30 000 Kč žalobkyni za účelem vynucení splnění nepeněžitě povinnosti – předání psů do náhradní péče. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobkyně odvolala, přičemž následně o odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
18. Žalobkyně v žalobě namítala, že prvostupňové rozhodnutí magistrátu není rozhodnutím o nařízení exekuce a že ve věci nebyl magistrátem vydán exekuční příkaz.
19. Podle § 109 odst. 1 správního řádu, *„nehrozí-li vážné nebezpečí, že účel exekuce bude zmařen, může exekuční správní orgán před nařízením exekuce vyzvat povinného ke splnění nepeněžitě povinnosti exekuční výzvou a určit mu náhradní lhůtu, v níž má být splněna.“*
20. Podle § 110 písm. a) správního řádu platí, že *„exekuční správní orgán nařídí exekuci vydáním exekučního příkazu z moci úřední, jestliže je příslušným exekučním správním orgánem; přitom neplatí lhůta uvedená v § 80 odst. 2.“*
21. V § 111 správního řádu jsou stanoveny náležitosti exekučního příkazu. V § 112 správního řádu jsou stanoveny způsoby exekuce k vymožení nepeněžitě povinnosti v závislosti na povaze uložené povinnosti. V případě žalobkyně se jedná o nezastupitelné plnění, a proto přichází v úvahu přímé vynucení (odnětí psů) nebo ukládání donucovacích pokut.
22. Podle § 28b odst. 3 zákona na ochranu zvířat platí, že *„vlastník zvířete, kterému bylo oznámeno rozhodnutí o umístění zvířete do náhradní péče, je povinen zvíře obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností vydat. Není-li zvíře v určené lhůtě správnímu orgánu vydáno, může být tomu, kdo ho má u sebe, odňato. Za účelem odnětí týraného zvířete, je osoba, která odnětí provádí, oprávněna vstupovat do všech prostor, kde je zvíře chováno. O vydání nebo odnětí zvířete se sepíše protokol, v němž se uvede též popis zvířete.“*
23. Podle § 129 odst. 1 správního řádu, *„nelze-li nebo není-li účelné provádět exekuci náhradním*
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výkonem nebo přímým vynucením, vymáhá se splnění povinnosti postupným ukládáním donucovacích pokut do výše nákladů na náhradní výkon, a nelze-li náhradní výkon provést, až do výše 100 000 Kč. Exekuční správní orgán uloží povinnému donucovací pokutu rozhodnutím, v němž mu určí, aby ji zaplatil ve lhůtě nejméně 15 dnů ode dne nabytí právní moci.“

24. Podle § 129 odst. 2 věta první správního řádu platí, že „*pokuty vybírá a jejich exekuci provádí podle zvláštního zákona exekuční správní orgán, který je uložil. Výši pokuty exekuční správní orgán určí s ohledem na povahu nesplněné povinnosti.*“
25. Na tomto místě považuje soud za účelné upozornit na judikaturu vztahující se k posuzované věci. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 9 As 33/2012-40, konstatoval, že „*během přezkumu rozhodnutí o uložení donucovací pokuty v rámci správní exekuce soud posuzuje splnění podmínek pro uložení takové pokuty, které jsou stanoveny v § 129 odst. 1 správního řádu, takto: exekuci nelze nebo není účelné provádět náhradním výkonem nebo přímým vynucením; výše donucovacích pokut nepřekročí výši nákladů na náhradní výkon, nelze-li náhradní výkon provést, nepřekročí 100 000 Kč; donucovací pokutu uloží exekuční správní orgán povinnému rozhodnutím; lhůta určená v tomto rozhodnutí k zaplacení donucovací pokuty musí činit nejméně 15 dnů ode dne nabytí právní moci. Přezkum rozhodnutí o uložení donucovací pokuty v rámci správní exekuce je tak omezen na to, zda rozhodnutí o uložení donucovací pokuty má náležitý podklad, tj. zda exekuce byla nařízena, zda orgánu, který ukládá donucovací pokutu, taková pravomoc náleží, zda jsou splněny shora uvedené podmínky § 129 správního řádu a zda při ukládání uvedené pokuty byla dodržena pravidla řízení.*“
26. V rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 329/2017-50, se Nejvyšší správní soud přihlásil k výše citovanému judikátu, přičemž zdůraznil, že zejména nelze v rámci přezkumu rozhodnutí o uložení donucovací pokuty vznášet námitky věcně zpochybňující samotné podkladové rozhodnutí (exekuční titul).
27. Soud se ztotožňuje s výše citovanou judikaturou a v poměrech posuzované věci konstatuje, že žalobkyně měla pravdu, když namítala, že exekuce nebyla řádně zahájena. Dle obsahu správního spisu byla vydána magistrátem exekuční výzva v souladu s § 109 odst. 1 správního řádu před nařízením exekuce. Následně magistrát přistoupil k vydání rozhodnutí o uložení donucovací pokuty. Soud nepřehlédl, že v předmětném rozhodnutí magistrát uvedl, že „*rozhodl v souladu s § 110 písm. a) a § 112 písm. c) ve spojení s § 129 odst. 1 správního řádu,*“ přičemž odkaz na uvedená zákonná ustanovení jakoby naznačuje, že se jedná o nařízení exekuce exekučním příkazem. V rozhodnutí však není nikde uvedeno, že se jedná o exekuční příkaz, rozhodnutí nemá obvyklou strukturu a náležitosti exekučního příkazu dle § 111 odst. 1 správního řádu, rozhodnutí nemá ani zákonem předepsanou formu usnesení. V rozhodnutí je obsaženo poučení o možnosti odvolání, ačkoli proti exekučnímu příkazu není odvolání přípustné (§ 111 odst. 3 správního řádu). Z předmětného rozhodnutí tudíž nelze dovodit, že by se jednalo o jakési spojené rozhodnutí zahrnující jak exekuční příkaz, tak i rozhodnutí o uložení donucovací pokuty. Navíc z výše citované právní úpravy i povahy věci plyne, že nejdříve by měla být nařízena exekuce exekučním příkazem, a teprve po nabytí právní moci exekučního příkazu by bylo možné přistoupit k realizaci exekuce způsobem stanoveným v exekučním příkazu. Tímto naznačeným způsobem bylo postupováno správními orgány v obou správních řízeních posuzovaných Nejvyšším správním soudem ve výše citovaných dvou rozsudcích, kdy takový postup Nejvyšší správní soud aproboval. Dle názoru soudu není vyloučeno, aby bylo postupně vydáno více exekučních příkazů v téže věci, například za situace, kdy se nebude dařit provedení exekuce způsobem uvedeným v exekučním příkazu (například Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přímé vynucení odnětím věci), pročež bude vydán nový exekuční příkaz, ve kterém bude uveden jiný způsob exekuce (například ukládáním donucovacích pokut).

28. Soud tudíž vyhodnotil žalobní námitku, že nebyla řádně zahájena exekuce, když nebyl vydán exekuční příkaz, jako důvodnou. Postup magistrátu, který aniž by zahájil exekuci, přistoupil rovnou k uložení donucovací pokuty, byl nezákonný, přičemž se jedná o vadu správního řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V případě, že by magistrát vydal exekuční příkaz, mohla by se žalobkyně bránit samotnému nařízení exekuce včetně možnosti podat proti exekučnímu příkazu správní žalobu k soudu, ve které by mohla namítat nezákonnost nařízení exekuce a uplatnit konkrétní námitky proti exekučnímu příkazu. Případně by žalobkyně měla možnost po vydání exekučního příkazu podat návrh na zastavení exekuce. Tato práva však byla žalobkyni správními orgány upřena, když bylo přikročeno k uložení donucovací pokuty bez toho, aby byla exekuce zahájena vydáním exekučního příkazu. Soud podotýká, že žalobkyně uplatnila shodnou odvolací námitku, že nebyl vydán exekuční příkaz, přičemž žalovaný tuto námitku sice zmínil v napadeném rozhodnutí, ale žádným způsobem ji nevypořádal.
29. Soud se pro úplnost stručně zabýval i dalšími žalobními námitkami. Žalobkyně obsáhle argumentovala, že se nedopustila týrání zvířat, což je však námitka, která nepřípustně směřuje proti samotnému exekučnímu titulu, v jehož rámci se týrání zvířat řešilo. V případě, že došlo ke zlepšení podmínek chovu žalobkyně a nedochází již k týrání zvířat, přichází v úvahu postup dle § 28b odst. 1 zákona na ochranu zvířat, kdy může magistrát rozhodnout o ukončení provádění zvláštního opatření. Z obsahu spisu plyne, že magistrát ve spolupráci s KVSU zkoumal, zda došlo ke zlepšení podmínek pro chov zvířat u žalobkyně, avšak zatím s negativním výsledkem.
30. K žalobní námitce ohledně nepoužitelnosti exekučního titulu (rozhodnutí o odebrání zvířat) z důvodu, že exekučním titulem bylo postiženo cca 30 zvířat, přičemž žalobkyně jich už má méně (cca 10 kusů), soud uvádí, že exekuční titul je nadále použitelný na zbylá zvířata nad rámec povoleného chovu 3 kusů zvířat, pročež soud nepovažuje žalobní námitku za důvodnou.
31. S ohledem na výše popsanou vadu řízení soud zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Zároveň soud zrušil dle § 78 odst. 3 s. ř. s. prvostupňové rozhodnutí magistrátu, které je postiženo stejnou vadou, přičemž je zřejmé, že žalovaný nemůže zjednat nápravu v odvolacím řízení, jelikož dosud nebylo ani zahájeno exekuční řízení, což je úkon příslušející magistrátu. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž budou žalovaný i magistrát podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázání právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
32. V dalším řízení s ohledem na plynutí času bude třeba, aby magistrát ve spolupráci s KVSU ověřil, jaká je aktuální situace ohledně chovu psů žalobkyně, zda je vůbec ještě co exekvovat, jinými slovy, zda chová žalobkyně více než 3 psy, kteří jí byli povoleni exekučním titulem. Nařízení exekuce by pochopitelně přicházelo v úvahu pouze v případě, že by žalobkyně chovala více než 3 psy, přičemž zároveň by bylo shledáno týrání zvířat. V takovém případě by musel magistrát v rámci vydání exekučního příkazu uvážit, jakým způsobem je možné vést exekuci. Jak už soud naznačil výše, odnětí psů a jejich předání do náhradní péče představuje nezastupitelné plnění, přičemž přichází v úvahu přímé vynucení (odnětí psů) nebo ukládání donucovacích pokut. Soud však upozorňuje na § 129 odst. 1

správního řádu, dle kterého k ukládání donucovacích pokut lze přistoupit pouze tehdy, nelze-li nebo není-li účelné provádět exekuci přímým vynucením, což akcentovala i výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu. Donucovací pokuta je tedy použitelná subsidiárně, kdy přednostně by mělo být zvažováno přímé vynucení (odnětí psů) v souladu s § 28b odst. 3 zákona na ochranu zvířat, dle kterého za účelem odnětí týraného zvířete je osoba, která odnětí provádí, oprávněna vstupovat do všech prostor, kde je zvíře chováno, tedy i do domu žalobkyně. Magistrát sice v prvostupňovém rozhodnutí bez bližších údajů uvedl, že mu žalobkyně odmítla zvířata vydat, avšak z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se magistrát v místě bydliště žalobkyně pokoušel o odnětí zvířat. Dle názoru soudu se z hlediska ochrany zvířat obecně jeví vhodnější odnětí zvířat, kdy se týraná zvířata rychle dostanou do náhradní péče s vhodnými chovatelskými podmínkami, než provádět zdoluhavé ukládání donucovacích pokut s nejistým výsledkem. Nicméně soud dodává, že bude věcí správního uvážení magistrátu, aby v závislosti na zjištěných okolnostech případu rozhodl o vhodném způsobu exekuce, pokud vůbec budou magistrátem shledány podmínky pro nařízení exekuce.

33. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož s tímto návrhem nebyla žalobkyně úspěšná, když její návrh byl zamítnut.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. listopadu 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu